

[Kjær Rasmussen.]

Begrundelse.

Glanton Dowdell kom til Sverige i 1969 som politisk flygtning. Han kom fra Detroit sorte ghetto, hvor han de foregående år havde været aktiv i organiseringen af ungdommen og arbejderne blandt den sorte befolkning i deres kamp mod de umenneskelige forhold, dette racistiske og kapitalistiske system byder dem. Han havde i foråret 1968 været med til at organisere DRUM — Dodge Revolutionary Union Movement. Dette arbejde blev fortsat ved organiseringen af Ligaen for sorte revolutionære Arbejdere, hvor Dowdell har været medlem af centralkomiteen siden dens start. Dowdell måtte forlade USA, fordi myndighederne ved hjælp af en fælde havde fået rejst en sag mod ham for bedrageri. Han og hans organisation var af nogle mænd blevet tilbudt for 2,8 mill. dollars statsobligationer. Han nægtede at modtage dem, men efter at nogle af disse mænd var blevet arresteret for at have forsøgt at indløse for 80.000 dollars af disse i en bank, selv om de lød på et andet navn, fortalte de samme mænd, at Dowdell og hans organisation stod bag det. Dowdells organisation har senere fundet ud af, at den ene af mændene var en forbundsagent, og de andre var som tidligere kriminelle med løbende sager helt afhængige af politiet — der frafalder sagerne mod et falsk vidnesmål. Man behøver ikke større kendskab til USA for at indse, at det er de metoder, der anvendes mod politisk oppositionelle grupper. Myndighedernes forfølgelse af panterne taler sit tydelige sprog. Et af de af politiet købte vidner, der havde meddelt Dowdells advokat, at han ville fortælle sandheden, blev myrdet i oktober 1970. Vejen var klar til, at USA kunne forlange Dowdell udleveret fra Sverige.

Er bestemmelsen i udleveringslovens § 3, stk. 5, tilstrækkelig til at beskytte mod den slags forfalskede beviser og oplagte fælder, som er anvendt af de amerikanske myndigheder i deres kamp for at uskadeliggøre én, der kæmper for et menneskeligt samfund? I bestemmelsen står der, at der ikke må udleveres, hvis det på grund af særlige omstændigheder må antages, at der mangler tilstrækkeligt bevis.

Er beskyttelsen af politiske flygtninge i

udleveringslovens § 6 stærk nok til også at sikre politiske flygtninge fra de kapitalistiske lande — og da især fra denne verdens mægtigste — USA?

Er flertallets udtalelse i Cleaver-sagen — „at udlevering i det hele taget vil være udelukket på grund af handlinger, der kan betragtes som politisk kamp for racemæssig ligestilling“ — en sikring, der forhindrer, at Dowdell ville blive udleveret, såfremt han havde været i Danmark, eller er denne udtalelse helt tom?

Regeringen kan ikke afvise at tage stilling med den begrundelse, at det ville være indblandt i svenske forhold. De fællesnordiske love kræver, for at de kan fungere ud over det verbale plan, at der skabes en fælles praksis. Afgørelsen i denne sag vil derfor også få virkninger for dansk praksis. Vil danske myndigheder og politikere medvirke til, at den tilstræbte fællesnordiske holdning bliver en værdig holdning? Ville denne mand være beskyttet i Danmark? Det er spørgsmålet. Er flertallets udtalelse i Cleaver-sagen — der vedrørte en anden sort revolutionær fra USA — ikke det papir værd, den blev trykt på? Hvad siger statsministeren og hans parti til det?

Hvis vi ikke kan få klare garantier for, at den slags fabrikerede beviser vil blive afvist i Danmark, ligesom sikkerhed for, at politiske flygtninge også omfatter folk, der bekæmper det kapitalistiske system, må vi forsøge ved et forslag om ændring af udleveringslovens ordlyd samt på anden måde at skabe debat om dette problem og forsøge at mobilisere de danske arbejdere, der i sidste instans er de eneste, der vil kunne beskytte en anden arbejder, der har kæmpet mod det samme internationale system.

Regeringen kan ikke som i Cleaver-sagen afvise at tage stilling under henvisning til, at man ikke kender anklagerne. Hvis det nordiske samarbejde skal have nogen værdi på dette område, må man kunne skaffe sig en kopi af udleveringsbegæringen samt af de dokumenter, der ledsager den.

Man kan heller ikke dække sig ind bag, at det er domstolene, der skal træffe afgørelsen. I Danmark vil en sådan sag kun blive indbragt for domstolene, hvis justitsministeren beslutter sig til at udlevere.